

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **Ing. V. X. T., X,**
zastoupeného JUDr. Ing. Pavlem Cinkem, LL. M., MBA,
advokátem, Veleslavínova 33, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel, IČ 71214011, Budějovická 1387/7, 140 00**
Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2022, č.j. 23915-2/2022-900000-312,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 8. 6. 2022, Krajskému soudu v Plzni doručenou dne 9. 6. 2022, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2022, č.j. 23915-2/2022-900000-312 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 7. 4. 2022, č.j. 4088-6/2022-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

600000-12 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle § 116 odst. 3 správního řádu uložena povinnost uhradit exekuční náklady ve výši 2 669 Kč. Výše nákladů byla ve výroku rozhodnutí specifikována takto: *paušální částka 2 000 Kč vzniklá v souvislosti s vydáním exekučního příkazu č.j. 157162/2021-600000-12, náhrada hotových výdajů v poměrné výši 627,10 Kč (náklady přizvané pověřené osoby, které vznikly v souvislosti s provedenou exekucí dne 12. 10. 2021, uplatněné v celkové výši 7 211,60 Kč na podkladě účetního dokladu FVY2100676 v souvislosti s otevíráním schránek zadržených technických zařízení), a jízdní výdaje správního orgánu za užití služebního vozidla v poměrné výši 41,30 Kč.*

2. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce prvně namítal, že již v rozhodnutí celního úřadu bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, když se celní úřad nedostatečně vypořádal s žalobcovou právní argumentací a nedostatečně zdůvodnil, proč má za to, že je možné po žalobci požadovat otevření technických herních zařízení, když žalobce nemá žádné klíče k jejich otevření. Žalobce tak měl za to, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s jeho argumenty.
4. Pokud jde o skutkový stav věci, pak jde o situaci, kdy je po žalobci požadováno uhrazení výše uvedené částky, a to na základě rozhodnutí celního úřadu ze dne 17. 9. 2021, č.j. 157162/2021-600000-12, kterým byl nařízen výkon rozhodnutí zdejšího správního orgánu ze dne 22. 7. 2020, č.j. 25890-11/2020-600000-12, jež se stalo vykonatelným dne 5. 8. 2020, za účelem splnění nepeněžitě povinnosti. Exekuce byla provedena způsobem uvedeným v § 119 správního řádu, tj. náhradním výkonem nařízeného otevření schránky technického zařízení dne 21. 10. 2021 a jejím provedením byla správním orgánem pověřena osoba Centrum klíčů, s. r. o., IČ 28097271.
5. Schránky technického herního zařízení (dále též „THZ“), které byly otevírány, byly nalezeny v restauračním zařízení, které provozoval právě žalobce. Žalobce však v této provozovně již dříve pronajal prostor jinému nájemci, který se na toto místo rozhodl umístit předmětná technická herní zařízení. Žalobce pochopitelně neměl žádné klíče k jejich otevření. Uvedenou skutečnost celnímu úřadu opakovaně sděloval, přičemž celní úřad přesto opakovaně ukládal žalobci povinnost herní zařízení otevřít. Žalobce opakovaně odmítal THZ otevřít, neboť jediné klíče, které měl k dispozici, byly klíče nulovací pro vyplácení výher. Ty žalobce celnímu úřadu předal, stejně jako kontakt na osobu, o které věděl, že má přístup do schránek těchto THZ. Zda celní úřad s touto osobou zkoušel komunikovat, již žalobci není nijak známo.
6. I přes výše uvedené bylo žalobci doručeno rozhodnutí o uložení povinnosti k úhradě nákladů exekučního řízení. Žalobce měl za to, že tyto náklady nezpůsobil svým rozhodnutím, ale celní úřad, který nezjistil vlastníka herních zařízení, jejichž vlastnictví chybně přisuzuje právě žalobci. Žalobce od počátku uváděl, že i kdyby chtěl, nemůže celnímu úřadu více pomoci, neboť k THZ nevlastní klíče, a neví, jak by je měl otevřít.
7. Žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal v řádné lhůtě odvolání, které však bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím. Žalobce se neztotožnil ani s argumenty žalovaného, neboť měl za to, že nesprávně posoudil právní stav věci a dospěl k nesprávným právním závěrům. Tím došlo k zásahu do žalobcových práv.
8. Žalobce se neztotožnil ani s tvrzením žalovaného, který uvedl, že „*odvolatel je osobou, která měla k technickým zařízením určitý vztah, neboť je měla všechna (2 ks) ve své dispozici. Byla-li*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

technická zařízení situována v provozovně povinného (odvolatele), který zajišťoval jejich obsluhu, podílel se na provozu a vyplácení výher, měl je povinný (odvolatel) v detenci a nemůže obstát jeho námitka, že nebyl jejich vlastníkem. I za této situace je povinný subjektem soukromoprávních jednání ve vztahu k zajištěným technickým zařízením, v jejichž rámci může usilovat o zpřístupnění schránek technických zařízení.“ Pokud jde o vztah žalobce k zařízením, měl k nim vztah hypoteticky, obdobně jako nějaký vlastník bytové jednotky, kterou pronajme nájemci, jenž do ní umístí své vybavení. Žalobce byl přesvědčen, že pokud by nájemce měl v domě nějaké nelegální zboží, nemohl by za ně být jakkoliv souzen vlastník nemovitosti, ale právě pouze nájemce. Dle žalobceva názoru by v takovém případě bylo nutné prokázat, kdo je vlastníkem těchto věcí. V tomto případě, který je předkládán správnímu soudu k posouzení, se žalobce nachází v obdobné situaci.

9. Správní orgán dovodil, že pokud se žalobce podílel na provozu THZ a vyplácení výher, měl tato zařízení v detenci, a dle názoru správního orgánu tak nemůže obstát námitka, že žalobce nebyl jejich vlastníkem.
10. Žalobce odmítl, že by byl jakkoliv držitelem či provozovatelem těchto herních zařízení. Žalobce byl vlastníkem domu, ve kterém se nacházel prostor, který byl pronajat vlastníku herních zařízení. Žalobce se na jejich provozu podílel obdobně, jako se na jejich provozu podílel poskytovatel elektrické energie a internetového připojení, na které byly napojeny. Pokud byla elektrická energie poskytována skrze žalobce a byla rozpočítávána a strhávána z nájmu prostor vlastníkovu herních zařízení, nelze dle názoru žalobce automaticky dovodit, že je žalobce odpovědný za provoz těchto herních zařízení. Pak by mohl být odpovědným shledán i poskytovatel elektrické energie, neboť i on by jistě mohl „vypnout“ přívod elektrické energie k těmto herním zařízením. Je nesporné, že žalobce byl k uvedeným technickým herním zařízením blíže než poskytovatel elektrické energie, nicméně nikoliv tak blízko, aby sám mohl rozhodnout o tom, zda budou provozovány či nikoliv nebo jakým způsobem. O tom rozhodoval jejich vlastník – provozovatel. Tímto vlastníkem je společnost DP&K-CZQ s.r.o., IČ 04194454, o čemž žalobce celní úřad opakovaně informoval.
11. Žalobci dále nebylo známo, odkud správní orgán čerpá, když uvádí, že „je povinný subjektem soukromoprávních jednání ve vztahu k zajištěným technickým zařízením, v jejichž rámci může usilovat o zpřístupnění schránek technických zařízení“, neboť jak již žalobce uváděl, neexistuje objektivně žádný způsob, jakým může žalobce více usilovat o zpřístupnění schránek, když nevlastní žádné klíče, ani nemá jakékoliv vzdělání či praxi v otevírání uzamčených schránek tohoto typu.
12. Žalovaný dále odkázal na komentář k § 61 správního řádu, kde je uvedeno, že „[p]rávní úprava obsažená v § 61 správního řádu neváže ukládání povinností na existenci či neexistenci vlastnictví k předmětné věci. Komentář k § 61 odst. 4 uvádí, že „z formulace užití v odstavci 4 větě druhé vyplývá, že předmětná věc může být odňata jak jejímu vlastníkovu, tak i jejímu držiteli.“ Žalovaný měl za to, že z uvedeného „logicky vyplývá, že rovněž tak jak vlastníku, tak i držiteli může být nařízena dispozice s předmětnou věcí.“ Žalovaný dále uvedl, že má za to, že „pro nařízení předběžného opatření je tedy rozhodné, že s odvolatelem bylo zahájeno a je stále vedeno správní řízení o přestupku, které v současné době není pravomocně ukončeno.“
13. Žalobce zcela odmítl tvrzení, že by měl být držitelem těchto THZ. Žalovaný se snaží označit žalobce alespoň za držitele uvedených technických zařízení, když je zřejmé, že nelze žalobci prokázat jeho vlastnictví. Žalobce však není ani jejich držitelem. Žalobce v této souvislosti odkázal na § 987 občanského zákoníku, který uvádí, že držitelem je ten, kdo vykonává právo pro sebe, a dále dle § 989 odst. 1 občanského zákoníku platí, že vlastnické právo drží ten,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

kdo se věci ujal, aby ji měl jako vlastník. Žalobce však žádné právo pro sebe nevykonával, ani se žádné věci neujal, aby ji měl jako vlastník. Právě naopak, žalobce po celou dobu věděl (a ví), že vlastníkem těchto technických herních zařízení je někdo jiný. THZ byly toliko umístěny do pronajatého prostoru právě jejich vlastníkem. Z uvedeného je zcela zřejmé, že nemůže být v takovém případě objektivně naplněna podmínka poctivé a pravé držby věci, neboť dle žalobce nelze hovořit o držbě věci či vlastnického práva k ní ve smyslu držby dle občanského zákoníku.

14. Uvedené dokládá i skutečnost, že je žalobci objektivně lhostejný další osud těchto herních zařízení, jak již opakovaně dříve deklaroval.
15. I kdyby bylo možné, aby správní orgán nařídil žalobci jakoukoliv dispozici s technickými herními zařízeními, nemůže je žalobce nijak otevřít, neboť nedisponuje otevíracími klíči. Dle správního orgánu bylo na žalobci, jakým způsobem by technická zařízení zpřístupnil, když i žalobce *„mohl schránky zpřístupnit např. prostřednictvím jím obstaraného zámečníka a takto snížit předepsané náklady minimálně o paušální částku 2 000 Kč.“* Žalobce k danému uvedl, že nemá zájem být vystaven trestnímu stíhání za poškození cizí věci, neboť je mu dobře známo, že tyto věci jsou cizí. Nejsou jeho a on není oprávněn rozhodnout o tom, jakým způsobem je možné je poškodit či otevřít bez klíčů. Žalobce pak rovněž cítí povinnost upozornit na to, že to byl celní úřad, pro koho bylo podstatné technická herní zařízení otevírat. Žalobce na tom neměl žádný zájem. Žalobce má rovněž za to, že ani samotné otevření těchto herních technických zařízení samo o sobě nijak nepřispělo k vyšetřování předmětné věci.
16. Žalobce shrnul, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, a to přímo a rovněž i v důsledku porušení jeho práv v řízení před správním orgánem.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 12. 8. 2022, v němž konstatoval, že podstata žalobních námitek se shoduje s námitkami uplatněnými v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, se kterými se žalovaný podrobně vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Žalobce své již dříve uplatněné námitky pouze rozvádí, jinak formuluje nebo doplňuje dalšími komentáři. Žalovaný i nadále setrval na svých právních závěrech, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Podstatou žalobcových námitek je skutečnost, že není vlastníkem předmětných technických zařízení, přičemž od této skutečnosti žalobce odvozuje všechny své námitky, které se vzájemně prolínají.
19. Žalobce uvedl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s žalobcovou právní argumentací. Ve skutečnosti se žalobce neztotožňuje s právním názorem žalovaného, nesouhlasí s tím, jak se žalovaný s námitkami vypořádal. Námitka tohoto charakteru je tak zcela nedůvodná.
20. Žalovaný při přezkumu prvoinstančního rozhodnutí hodnotil správnost a zákonnost tohoto rozhodnutí, nikoliv jiných postupů či rozhodnutí celního úřadu v rámci řízení o přestupku žalobce jako celku. Přezkoumáno bylo především to, zda byla žalobci předepsána úhrada nákladů na exekuci v souladu s platnými právními předpisy. Protože se jednalo o dílčí rozhodnutí v rámci dosud neukončeného přestupkového řízení, žalovanému při přezkumu prvoinstančního rozhodnutí nepřislušelo jakkoliv hodnotit postup celního úřadu v rámci přestupkového řízení jako celku. Tomu odpovídal i předaný spisový materiál.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

21. Žalovaný konstatoval, že exekuce představuje donucení ke splnění uložených povinností, které nebyly ve stanovené lhůtě splněny dobrovolně. Podmínkou správní exekuce je tedy vykonatelné rozhodnutí, tzn. exekuční titul. V tomto projednávaném případě se jedná o rozhodnutí celního úřadu ze dne 21. 7. 2020, č.j. 25890-11/2020-600000-12, kterým žalobci nařídil, aby zpřístupnil správnímu orgánu schránky technických zařízení zadržených při kontrole dne 11. 9. 2019 v provozovně povinného (žalobce), ve kterých jsou uloženy peněžní prostředky.
22. Jelikož uložená povinnost zpřístupnit schránky příslušných technických zařízení ze strany žalobce nebyla splněna, přistoupil celní úřad v souladu s § 110 písm. a) správního řádu k vydání exekučního příkazu ze dne 6. 9. 2021, č.j. 157162/2021-600000-12, kterým nařídil ve smyslu § 119 správního řádu výkon exekuce náhradním výkonem u exekučního titulu – rozhodnutí ze dne 21. 7. 2020, č.j. 25890-11/2020-600000-12, které nabylo právní moci dne 12. 10. 2020. Zpřístupněním schránek technických zařízení pověřil právnickou osobu - Centrum klíčů, s.r.o. Žalobce byl přípisem označeným jako „Vyrozumění o provedení exekuce“ rovněž informován, že náhradní výkon rozhodnutí bude proveden dne 12. 10. 2021 (v 8.00 hod.) v objektu provozního skladu správního orgánu na hraničním přechodu Rozvadov - dálnice. Následně přistoupil celní úřad k výkonu exekuce, tedy k provedení náhradního výkonu spočívajícím ve zpřístupnění schránek příslušných technických herních zařízení pověřenou třetí osobou (viz protokol ze dne 12. 10. 2021, č.j. 157162-4/2021-600000-12), který následně za provedenou práci účtoval hotové výdaje ve výši 627,10 Kč
23. Jinými slovy, žalobce dobrovolně nesplnil povinnost uloženou exekučním titulem (zpřístupnění schránek předmětných technických zařízení) a splnění této povinnosti bylo vymoženo prostřednictvím exekučního příkazu tak, že uloženou povinnost vykonala namísto žalobce třetí osoba pověřená exekučním příkazem. Exekuce byla provedena náhradním výkonem spočívajícím v otevření a zpřístupnění schránek technických zařízení. Napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost vyplývající ze zákona (§ 116 odst. 1 správního řádu), a to povinnost úhrady nákladů exekuce. Podle § 116 odst. 1 správního řádu „hradí exekuční náklady povinný“ (= žalobce), podle odst. 3 „spočívá náhrada exekučních nákladů v úhradě paušální částky ve výši 2 000 Kč a v náhradě hotových výdajů vzniklých při provádění exekuce. Povinnost nahradit exekuční náklady exekuční správní orgán rozhodnutím uloží povinnému. Hotové výdaje zálohově hradí ze svého rozpočtu exekuční správní orgán.“ V souladu s výše uvedeným tak celní úřad vydal napadené rozhodnutí, kterým předepsal exekuční náklady ve výši 2 669 Kč žalobci k úhradě.
24. Žalovaný tak konstatoval, že byly splněny zákonné podmínky pro uložení povinnosti uhradit exekuční náklady.
25. Žalovaný opětovně uvedl, že uložení předběžného opatření ve smyslu § 61 správního řádu není v žádném případě vázáno na existenci vlastnických práv k předmětným věcem. Žalobce byl v okamžiku vydání rozhodnutí celního úřadu o předběžném opatření, potažmo napadeného rozhodnutí, osobou, u níž bylo možné dostatečným způsobem na základě shromážděných podkladů prokázat kvalifikovaný vztah k zadrženým technickým zařízením, a sice se jednalo o vztah detenční. Byť žalobce nemá k zadrženým technickým zařízením vlastnický, ani nájemní vztah, resp. do dne vydání exekučního titulu takový vztah zjištěn nebyl, nemá a nemůže mít daná skutečnost vliv na zákonnost exekučního titulu a napadeného rozhodnutí. Žalobce byl osobou, která měla k zadrženým technickým zařízením nejbližší vztah a celní úřad tak přistoupil v zájmu hospodárnosti, rychlosti a procesní ekonomie k nařízení otevření schránek těchto zařízení osobě, která k nim měla

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

bezpochyby nejkvalifikovanější vztah. Celní úřad tak zcela legitimně využil nástrojů, které mu právní předpisy umožňují.

26. Rovněž je nutno připomenout, že technická zařízení byla zadržena v kontrolované provozovně, jež byla ke dni kontroly provedené celním úřadem dne 11. 9. 2019 provozována právě žalobcem. Souvislost s jeho činností je tedy zjevná. Žalobce je v postavení obviněného účastníkem řízení o přestupku týkajícího se provozu zadržených technických zařízení, naplňuje tak definici účastníka řízení dle § 27 odst. 3 správního řádu a celní úřad mu formou předběžného opatření zcela legitimně uložil povinnost vykonat určené činnosti a následně zcela legitimně uložil uhradit exekuční náklady. Srovnání žalobce se situací vlastníka bytu versus nájemce, je zcela nepřijatelná. Zde se pohybujeme v oblasti, která spadá pod regulaci zákona o hazardních hrách, nikoli pod soukromoprávní oblast práva. Technická zařízení se do provozovny nedostala bez jeho svolení a přičinění. Rovněž tak odkaz žalobce na § 987 občanského zákoníku, v platném znění, je irrelevantní. Nikdo netvrdil, že žalobce je držitel ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Tato spojitost je nepřiléhavá. Přílehlavější je už pojem „detence“, tedy stav, kdy určitá osoba (detentor) ovládá fakticky věc, ale nemá vůli mít tuto věc pro sebe. Detentor se k takové věci chová jako k věci cizí. Detenci je třeba odlišovat od držby.
27. Žalovaný shrnul, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy a žádnou ze vznesených námitek nepovažoval za důvodnou. Z těchto důvodů žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Replika

28. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 7. 9. 2022, v níž k vyjádření žalovaného sdělil následující. Pokud jde o vyjádření k věci samé, pak žalovaný nejprve shrnuje argumentaci žalobce, ke které následně uvádí, že se žalobce neztotožnil s právním názorem žalovaného. Žalovaný rozvedl, že pro otevření příslušných schránek byl nejprve vydán exekuční titul, a to rozhodnutí celního úřadu ze dne 21. 7. 2020, č.j. 25890-11/2020-600000-12, kterým žalobci nařídil, aby zpřístupnil správnímu orgánu schránky technických zařízení zadržených při kontrole dne 11. 9. 2019 v provozovně povinného (žalobce), ve kterých jsou uloženy peněžní prostředky. Jelikož uložená povinnost nebyla splněna dobrovolně, celní úřad přistoupil v souladu s § 110 písm. a) správního řádu k vydání exekučního příkazu ze dne 6. 9. 2021, č. j. 157162/2021-600000-12, kterým nařídil ve smyslu § 119 správního řádu výkon exekuce náhradním výkonem u shora označeného exekučního titulu.
29. Žalobce měl za to, že již v této části celní úřad zřejmě pochybil, když z nějakého důvodu ukládal žalobci otevření technických zařízení nacházejících se v cizím vlastnictví. Žalobce se proti vydanému exekučnímu titulu i exekučnímu příkazu opakovaně bránil v tom směru, že nemá jak splnit uloženou povinnost, aniž by se dopustil poškození cizí věci.
30. Dle žalobce pohlížel žalovaný na věc bez zkoumání bližších okolností. Správní orgán, který vede exekuci, má povinnost zkoumat zákonnost a přiměřenost vedené exekuce po celou dobu jejího vedení. Již samotná exekuce tak nebyla vedena oprávněně, neboť bylo opakovaně prokazováno, že žalobce není vlastníkem uvedených věcí, resp. ze strany správního orgánu, kterého v tomto směru tížilo důkazní břemeno, nebylo prokázáno, že je žalobce vlastníkem předmětných technických zařízení.
31. Žalobce proto připojil doklady o vyúčtování nájemného skutečnému vlastníku uvedených zařízení, ze kterých je patrné, že v době, kdy celní úřad provedl zásah, tj. dne 11. 9. 2019,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v provozovně žalobce, byl skutečným vlastníkem hrazen nájem za plochu v provozovně žalobce za umístění těchto zařízení. Vlastník žalobci uhradil nájem i za měsíc září 2019, ve kterém došlo k zásahu celního úřadu, jak vyplývá z přiložených dokladů. Dále žalobce poukázal na rozhovor s P. Š., který potvrdil, že žalobce má uzavřenou smlouvu se společností DP&K-CZQ s. r. o., přičemž celní úřad se touto osobou dále nezabýval. Dle názoru žalobce tak celní úřad pochybil, když jde o svědka, který rovněž potvrzuje tvrzení žalobce v otázce vlastnictví technických zařízení. Je tak zřejmé, že žalobce nebyl vlastníkem těchto zařízení a celní úřad nijak neprokázal opak. Namísto toho pak vedl exekuci na otevření THZ, aniž by se zabýval skutečností, že pokud by žalobce THZ otevřel, sám sebe by vystavil postihu v rámci správního či trestního práva.

32. Žalovaný dále uvedl, že před vydáním meritorního rozhodnutí bylo nutné zjistit, zda se v uzavřených schránkách technických zařízení nachází nějaká hotovost. Žalobce měl za to, že uvedené tvrzení v otázce, zda společnost DP&K-CZQ s.r.o. (= vlastník, a tedy provozovatel uvedených technických zařízení), disponovala potřebným povolením k provozní hazardní hry, je zcela nevýznamné, a nebylo tak zcela účelné danou exekuci provádět.
33. Žalobce byl stále přesvědčen, že věc byla nesprávně právně posouzena, a to jak ze strany celního úřadu, tak i ze strany žalovaného. Žalobce proto trval na podané žalobě.

[V] Posouzení věci

34. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
35. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
36. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
37. Ve věci bylo soudem rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.
38. Žaloba není důvodná.
39. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci podle § 116 odst. 3 správního řádu uložena povinnost uhradit exekuční náklady ve výši 2 669 Kč, jejichž jednotlivé položky byly v rozhodnutí blíže specifikovány.
40. Podle § 116 odst. 3 správního řádu, náhrada exekučních nákladů spočívá v úhradě paušální částky ve výši 2 000 Kč a v náhradě hotových výdajů vzniklých při provádění exekuce. Povinnost nahradit exekuční náklady exekuční správní orgán rozhodnutím uloží povinnému. Hotové výdaje zálohově hradí ze svého rozpočtu exekuční správní orgán.
41. Stran posouzení věci soud primárně připomíná, že ohledně nároků na žalobní body u žalob proti rozhodnutí správního orgánu došel Nejvyšší správní soud k těmto závěrům: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti. **III.** Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS].

42. Leitmotivem žaloby a v podstatě jedinou žalobní námitkou je tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalobce nebyl osobou, které měla být uložena povinnost zpřístupnit schránky THZ, a to s ohledem na skutečnost, že nebyl vlastníkem ani provozovatelem těchto THZ.
43. Podle § 116 odst. 1 správního řádu platí: „*Exekuční náklady hraď povinný, pokud exekuce nebyla zastavena podle § 115 písm. e) nebo f).*“
44. Podle § 116 odst. 4 správního řádu platí: „*Povinný hraď exekuční náklady za výkon exekuce vždy, jestliže byl vydán exekuční příkaz nebo jestliže při exekuci odebráním movité věci oprávněná úřední osoba přistoupila k odebrání věci nebo při exekuci přímým vynucením přistoupila k vyklizení.*“
45. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že v rámci přestupkového řízení s žalobcem o přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů, se dne 21. 7. 2020 konalo ústní jednání s ohledáním technických zařízení, ke kterému se žalobce dostavil. Ohledání věci bylo provedeno za účelem zjištění případné peněžní hotovosti uložené v uzamčených schránkách THZ jako vklad pro účast na hazardní hře. Žalobce byl na místě poučen, že v případě neposkytnutí součinnosti je celní úřad oprávněn z moci úřední nařídit mu zpřístupnění schránek THZ a v případě, že svoji povinnost takto uloženou nesplní ve stanovené lhůtě, přistoupí celní úřad k výkonu rozhodnutí formou exekuce podle § 119 správního řádu, a to na žalobcovy náklady a nebezpečí. Žalobce prohlásil, že neumí bezpečnostní schránky otevřít a že měl pouze správnímu orgánu předat klíče, což následně učinil. I přes opakované poučení žalobce odmítl schránky THZ otevřít.
46. Celní úřad následně přistoupil (podle § 143 odst. 2 správního řádu) k ústnímu vyhlášení rozhodnutí o předběžném opatření, kterým žalobci uložil nepeněžitou povinnost spočívající ve zpřístupnění schránek THZ, ve kterých se ukládají peněžní prostředky z hazardní hry. THZ byla zadržena dne 11. 9. 2019 v žalobcově provozovně. Písemná podoba ústně vyhlášeného rozhodnutí, tedy rozhodnutí ze dne 21. 7. 2020, č.j. 25890-11/2020-600000-12, byla žalobci doručena dne 27. 7. 2020. Předběžné opatření mělo být vykonáno ihned nebo do 8 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Žalobce se proti předběžnému opatření odvolal, nicméně toto odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 6. 10. 2020, č.j. 48185-2/2020-900000-312 (pravomocné ke dni 12. 10. 2020).
47. Jelikož žalobce povinnost stanovenou rozhodnutím o předběžném opatření nesplnil, vydal celní úřad dne 6. 9. 2020 pod č.j. 157162/2021-600000-12 exekuční příkaz, kterým ve smyslu § 119 správního řádu nařídil výkon exekuce náhradním výkonem (exekuční titul = rozhodnutí ze dne 21. 7. 2020, č.j. 25890-11/2020-600000-12, ve spojení s rozhodnutím ze

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dne 6. 10. 2020, č.j. 48185-2/2020-900000-312). Žalobce námitky do exekučního příkazu nepodal – žalobce ani žalovaný tuto skutečnost netvrdí. Exekuce byla provedena dne 12. 10. 2021 a její realizací byla správním orgánem pověřena společnost Centrum klíčů, s.r.o.

48. Soud předně uvádí, že žalobce výše popsanou žalobní námitkou fakticky napadá nikoliv rozhodnutí o nákladech exekuce, které je předmětem soudního přezkumu, ale samotné rozhodnutí o nařízení exekuce, které mu předcházelo, tj. exekuční příkaz ze dne 6. 9. 2020. Pokud by žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojil námitkami ve smyslu § 117 správního řádu, bylo by možné rozhodnutí o námitkách následně napadnout správní žalobou.
49. Soud ani správní orgány se ve fázi řízení, ve které byla povinné osobě uložena povinnost k náhradě nákladů exekučního řízení, již nemůžou zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním tohoto rozhodnutí, tedy skutečnostmi, které odůvodňovaly vydání exekučního příkazu. Soud má tedy za to, že v tomto řízení nemá prostor pro to, aby přezkoumával důvodnost nařízené exekuce. V tomto řízení může přezkoumávat pouze oprávněnost uložení povinnému nahradit náklady exekuce.
50. Stran oprávněnosti uložení náhrady exekučních nákladů právě žalobci má soud za to, že celní úřad postupoval ve smyslu § 116 odst. 4 správního řádu správně. Exekuce byla nařízená vůči žalobci, žalobce se tak stal osobou povinnou. Žalobce dobrovolně povinnost, která mu byla předběžným opatřením uložena, nesplnil, ani se proti uložení této povinnosti exekučním příkazem nijak nebránil. Celní úřad tedy zcela v souladu s § 116 odst. 4 správního řádu požaduje zaplacení nákladů exekučního řízení po žalobci jako povinné osobě. Soud znovu zdůrazňuje shora uváděný závěr, že žalobce měl skutečnosti uplatněné v nyní projednávané žalobě namítat v námitkách proti exekučnímu příkazu. Žalobce však námitky, ve kterých by uvedené skutečnosti uvedl, nepodal. Žalobní námitka je tak nedůvodná.
51. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VI] Náklady řízení

52. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. 2. 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.